

tíðindablaðið

Útgevandi: p/f sosialurín

Fyrirtaksstjóri og blaðstjóri: Tórfinn Smith (ábyrgd)

Bláðólk: Hogni Djurhuus, Dagný Joensen, Jóhann Mortensen og Jan Müller

Lýsingar: Árni Joensen

Uppseting: p/f sosialurín. Prent: p/f pressan 1981

Postsmoga 76,
3800 Argir,
telefon 11820

sosialurín

oddagrein

Søguna siga teir sum um best hóvar

TAD ER gott latín hjá summum at brúka søguna, so sum hon hóar einum best; er tað fyrimunur at sverta mótpartin, ja so verður tað gjørt uttan fyrilit og við øllum hugsandi midlum, bert tað tænar endamálinum.

MEN TÍÐIR kunnu skifta, og tá kann tað vera, at tú fært tað aftur í gráum kálvsinni, sum tú brúkti ta ferðina, tað var tær til fyrimuns at reingja veruleikan.

HETTA MAN koma mongum lesara til hugs, tá hann leygardagin læs oddagreinina í Dimmalætting »Handelsaftaler«. Greinin viðgerð ta avtalu, sum gjørd er við Sovjet um fiskisáttmálar og sáttmála um umvæling av sovjetiskum skipum á Skála. Dimmalætting sigur, at tað er onkur sum hevur verið so illavörðin at siga, at sitandi stýri landsins er vorðið væl við russar, men bedýrar, at tað ikki er so; tvørturímóti, sigur Dimma, forsprákari landsstýrisins hevur undir vitjan fiskimálaráðharrar Sovjets sagt, at ideologisk eru teir á hvør sínum bógv, men harfyri er gamaní at gera handilsavtalir, og aðrar við, í sátt og semju.

DIMMALÆTTING hevur rímuliga fingið moralska ilsku um annan veingjasnippin sín, so hon fær ikki flagga sum hon vil í svertipotti sínum. Og grundin er, at Dimma

fyrir heilt fáum árum síðani á hvørjum flogi av grimd grýtti við turrum moldbökkum millum lesara sínar, at tásitandi landsstýri í hvørji syftu talan var um sáttmálar við Sovjet, einans vildi tekkjast kommunistum hóast tað, sum tá var gjørt, júst var tað, sum sambandsløgmaðurin nú hevur gjørt.

MEN HESA FERÐ tænar tað ikki endamálinum hjá Dimmu at grýta við turrum moldbökkum um kommunismu, nú má lesarin harafturímóti vita, at tað eru óvandaligar ræddir, ið vilja stinga sambandsmonnum í skógvarnar, at teir vilja tekkjast Sovjet og harvið kommunistunum og kommunismuni.

MEN SUM kunnugt, tungt er at eta egið, og tað stolið. Dimma gamla veit, at mangar av teimum atkvøðum hon bjargaði Sambandinum seinast, vóru »fruktir« av turrum moldbökkum í eyguni á lesarunum, so teir skuldu halda, at teir sum tá sótu við ábyrgd landsins vóru ramir kommunistalakajar.

OG TAD MÁ lesarin nú fáa at vita, at nú er søgan ein heilt onnur; nú sitandi stýrismenn gera tað sama, men tað er ikki tað sama, hóast teir eru blíðir við teir sum ráða í kommunistaveldinum: Sovjet.

SO LAGT er flogið í politiska svertipotti sambandsins.

Sofus Antcn Johannesen

Leygardagin 12. juni andaðist Sofus Anton Johannesen við Gjøgv, 85 ára gamal.

Sum so mangur annar fór hann til skips, tá hann hevði fingið prestsins hond á høvdið, og røkti hann hetta starv til hann í eldri árum legðist uppi.

Tó helt hann ikki uppát við at arbeiða, tá hann legðist uppi á landi — minni enn so. Hann helt

m.a. fram við at vera seyðamaður, og hóast hann »offisielt« legði hetta starv frá sær fyrir fleiri árum síðani, røkti hann tað, so leingi hann orkaði. Eisini øllum øðrum dagligum arbeiði, sum gjørt verður á bygd, lutlók hann í, so leingi hann orkaði. Og hansara partur lá ikki eftir, har hann tók eina hond!

Ahugi hansara fyrir seyðinum og tí arbeiði, ið tað hevði við sær, var rættliga stórir, og røkti hann seyðin, í so stóran mun hann orkaði — og væl tað — til fyrir fáum døgum síðani.

Men eitt, sum vit abba-

børnini koma at minnst hann eina mest, vóru hansara góðu evnir at siga frá søgum. Tað var mangt vetrarkvæðið, at hann setti seg við okkum og segði frá. Søgur hansara snúðu seg um tær hendingar, ið hann hevði verið úti fyrir tey árin, hann var til skips undir Íslandi. Hesar søgur hugtøku okkum sera nógv, kanska serliga tí her var talan um eitt fremmant land, og tí tey kor, ið fiskimaðurin hevði tá, var ein farið og var heilt óðrvisi frá tí, ið vit kendu ella kundu hugsað okkum til.

Men tað var ikki bert tað. Um innihaldið í veru-

Støðan hjá formanninum í ráfiskanevndini ikki í lagi!

Meginfelag Útróðrarmanna hevur sent nevndini fyrir ráfiskagrunnin soljóðandi skriv:

Umboðsmaður okkara í kærunevndini, Frits Olsen, Klaksvík, hevur fingið skriv frá ráfiskanevndini viðvíkjandi støðu hansara sum limur í kærunevndini og varamaður í ráfiskanevndini. Og er hann biðin fáa hetta í rættlag.

Hartil er at siga, at tað er landsstýrið sum í skrivi til Frits Olsen hevur boðað honum frá at hann er valdur inn í kærunevndina, hann hevur ikki biðið

um tað.

Vit duga ikki siggja, at ein varamaður í ráfiskanevndini ikki kann sita í kærunevndini, tá tað snýr seg um eitt mál, sum hann ikki hevur verið við til at viðgera í ráfiskanevndini.

Tað er sjálvandi rætt at sambært lógini kann limur í kærunevndini ikki vera limur í útróðrarfelag.

Men í hesum sambandi gera vit vart við, at sambært lógini skal formaðurin í ráfiskanevndini vera óheftur av fiskivinnuni. Og vit meina at núsitandi formaðurin avgjørt ikki uppfyllir hesar treyt-

ir. Hann er leiðari av heilsufroðiligu starvstovuni, sum fyrst og fremst arbeiðir við fiskivinnumálum. Harumframt hevur hann eftirlit við svartkjafataprojektum á Bakkafrøst og aðrastaðni.

Vit meina sostatt, at skal lógin fylgjast við. Frits Olsen, so skal hon eisini fylgjast við, formanninum í ráfiskanevndini.

Tórshavn, 11. juni 1982.

Meginfelag Útróðrarmanna

Steðgið ólógligu rentutilskrivingini!

Meginfelag Útróðrarmanna hevur sent Olaf Olsen, landsstýrismanni, soljóðandi skriv:

Frá limum okkara fáa vit áheitanir um at gera okkurt við rentuspurningin, sum er vorðin ein ógvuliga tung byrð hjá útróðrarmonnum, sum hjá so mongum øðrum.

Fyrst er tað bankarentan, sum vit gjalda fyrir útgerðarlán. Við sonevndum kreditgjaldi og øðrum,

sum teir leggja uppá, er hendan rentan nú vorðin so høg, at hon í mongum føri tekur grundarlagið undan rakstrinum hjá bátunum. Og vit loyv okkum tí at biðja landsstýrið taka upp tilgengar við bankarnar um hetta mál.

Síðan er tað rentan, sum leverandørar, skipasmíðjur og aðrir leggja uppá alt, sum ikki verður gildið kontant. So vitt okkum kunnugt er tað ólógligt at

taka hesa rentu, 18% og meira árliga. Kemur hetta fyrir rættin, so fær eingin dóm fyrir meira enn 5% í rentu árliga. Tað má tí vera gjørligt at steðga hesari ólógligu rentu, sum roknað verður. Og vit heita á landsstýrið at biðja avvarandi myndugleikar steðga slikum lógarbrotum skjótast gjørligt.

Tórshavn, 11. juni 1982

Meginfelag Útróðrarmanna

Svínaríið úti í Bakka

Herfyri løsu vit í Sosialinum hvat býráðslimur okkara Jákup Sune Jacobsen hevði at siga um tað stríð teir høvdu av samgonguni. Hann legði tá dent á, at tað mesta av tí, sum nú er gjørt her í býnum, eru fruktir av tí, sum undanfarnu býráð hava lagt til rættis og sett í verk, men sum núsitandi fruktirnar siggjast av.

Hetta er helst so, tí taka vit bert tað sum er gjørt umkring havnarlagið, so sæst, at her eru ikki smápenngar lagdir í — og nú

verandi borgarstjóri sigst ikki at brúka eitt oyra, sum ikki fyrr er jattað.

Mangur er fegin um at siggja hvussu vakurt tað er vorðið inni í báðum vágum, ikki minst Vestaruvág.

Men fert tú so, sum nú henda sunnudags fyrrapartin, í góðveðrinum at spáka sær, kemur so út ímóti Rasmusarbrúgv út í Bakka, tá verður tú snøgt sagt snópin, tí ikki er tespuligt at koma sær í nánd av tí, og hevði nær sagt svínaríi, sum har er

av evju, olju o.l. Kletturinn er allur sum hann er dálkaður, og eg vildi sæð mammurnar, tá tær skulu taka ímóti børnunum, tá tey koma heim og hava verið úti í Bakka. Ikki vera tær blíðar, men hvor, ið skuluna átti at fingið, er skjótt at siga.

Tað kann vera at býráðslimirnir hava mangt at rósa sær av, men tað er ikki hildið at vera serliga heiðurligt at sópa ruskið í krókanar.

Snópin

ligu herdingunum kanska kki var av slikum slag, ið kundi fanga okkara áhuga, visti hann ráð fyrir tí. Tað lá væl fyrir hjá honum at leggja afturat, »g geva søgunum ævintýrdám, Og kanska hann onkuntið gjørdi av, tá hann segði frá onkrari hending úr Íslandi. Somuleiðis dæmdi okkum eisini

væl at hoyra um hansara barndómsdagar, og hvussu tey livdu tá.

Tí kennist tað so tómt, nú abbi er farin. Deyðsboðini komu so knappliga, at tá ein hugsaði seg um, kendi ein bert ein óendaligan tómlæika, og veruleikin kendeist so fjarður. Men so við og við vaknar ein við aftur, og hóast

veruleikin kennist heldur beiskur, kann ein ugga seg við, at tíðin leikir øll sár.

Men øll skulu vit hiðani fyrr ella seinni. Hóast tað verður tómligt, nú bert omma er eftir, so koma vit alla tíð at hava eitt vakurt minni um abba.

Sofus